

مسیح کاهن بهتر از ملکی صدق

^۱ زیرا این ملکی صدق، پادشاه سالیم و کاهن خدای تعالیٰ، هنگامی که ابراهیم از شکست دادن ملوک مراجعت می‌کرد، او را استقبال کرده، بدو برکت داد. ^۲ و ابراهیم نیز از همه چیزها ده یک بدو داد؛ که او اول ترجمه شده: پادشاه عدالت است، و بعد: ملک سالیم نیز، یعنی پادشاه سلامتی. ^۳ بیپدر و بیمادر و بنسنابنامه و بدون ابتدای ایام و انتهای حیات بلکه به شبیه پسر خدا شده، کاهن دائمی می‌ماند. ^۴ پس ملاحظه کنید که این شخص چقدر بزرگ بود که ابراهیم پاتریارخ نیز از بهترین غنایم، ده یک بدو داد. ^۵ اما از اولاد لاوی کسانی که کهانت را می‌یابند، یعنی از برادران خود، با آنکه ایشان نیز از چلب ابراهیم پدید آمدند. ^۶ لکن آن کس که نسبتی بیدیشان نداشت، از ابراهیم ده یک گرفته و صاحب وعده‌ها را برکت داده است. ^۷ و بدون هر شهه، کوچک از بزرگ برکت داده می‌شود. ^۸ و در اینجا مردمان مردنی ده یک می‌گیرند، اما در آنجا کسی که بر زنده بودن وی شهادت داده می‌شود. ^۹ حتی آنکه گویا می‌توان گفت که، بوساطت ابراهیم از همان لاوی که ده یک می‌گیرد، ده یک گرفته شد، ^{۱۰} زیرا که هنوز در چلب پدر خود بود، هنگامی که ملکیصدق او را استقبال کرد. کاهن دیگری همانند ملکی صدق.

^{۱۱} و دیگر اگر از کهانت لاوی کمال حاصل می‌شد (زیرا قوم شریعت را بر آن یافتند)، باز چه احتیاج می‌بود که کاهنی دیگر بر رتبه ملکی صدق می‌عouth شود و مذکور شود که بر رتبه هارون نیست؟ ^{۱۲} زیرا هر گاه کهانت تغییر می‌پذیرد، البته شریعت نیز تبدیل می‌یابد. ^{۱۳} زیرا او که این سخنان در حق وی گفته می‌شود، از سبط دیگر ظاهر شده است که احدی از آن، خدمت قربانگاه را نکرده است. ^{۱۴} زیرا واضح است که خداوند ما از سبط یهودا طلوع فرمود، که موسی در حق آن سبط از جهت کهانت هیچ نگفت. ^{۱۵} و نیز بیشتر مبنی است از اینکه، به مثال ملکی صدق کاهنی بطور دیگر باید ظهور نماید، که به شریعت و احکام جسمی می‌عouth نشود، بلکه به قوت حیات غیرفانی. ^{۱۶} زیرا شهادت داده شد که: تو تا به ابد کاهن هستی بر رتبه ملکی صدق.

المسيح يسوع كاهن الله إلى الأبد

^{۱۷} لأنَّ ملکی صادرق هدأ، ملِكَ سالیم، كَاهنَ اللهِ الْعَلِيِّ، الذي اسْتَقْبَلَ إِبْرَاهِيمَ رَاجِعًا مِنْ كَسْرَةِ الْمُلُوكِ وبَارَكَهُ، الذي فَسَمَ لَهُ إِبْرَاهِيمُ عُشْرًا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ، المُتَرَجِّمُ أُولًا: ملِكَ الْبَرِّ، ثُمَّ أَيْضًا: ملِكَ سالیم، أيْ ملِكَ السَّلَامِ، بِلَا أَبٍ، بِلَا أُمٍّ، بِلَا نَسَبٍ، لَا بَدَاءَةً أَيَّامَ لَهُ وَلَا نِهَايَةً حَيَاةً بِلَهُ هُوَ مُسَنَّهٌ بِأَيْنِ اللَّهِ، هَذَا يَبْقَى كَاهِنًا إِلَى الْأَبَدِ. ثُمَّ أَنْطَرُوا مَا أَعْظَمَ هَذَا الَّذِي أَعْطَاهُ إِبْرَاهِيمُ، رَئِيسُ الْأَبَاءِ، عُشْرًا أَيْضًا مِنْ رَأْسِ الْعَنَائِمِ، وَأَمَّا الَّذِينَ هُمْ مِنْ بَنِي لَأْوِي، الَّذِينَ يَأْخُذُونَ الْكَهْنُوتَ، فَأَهْمُمْ وَصَيْهُ أَنْ يُعْشِرُوا الشَّعْبَ بِمُقْتَصِّي التَّأْمُوسِ، أَيْ إِحْوَتْهُمْ، مَعَ أَنَّهُمْ قَدْ خَرَجُوا مِنْ چلبِ إِبْرَاهِيمَ، وَلَكِنَّ الَّذِي لَيْسَ لَهُ نَسَبٌ مِنْهُمْ، قَدْ عَشَرَ إِبْرَاهِيمَ وَبَارَكَ الَّذِي لَهُ الْمَوَاعِدُ. وَيَدُونُ كُلُّ مُسَاجِرَةِ الْأَصْقَرِ بِيُبَارُكُ مِنَ الْأَكْبَرِ. وَهُنَّا أَنَّاسٌ مَائِلُونَ يَأْخُذُونَ عُشْرًا، وَأَمَّا هُنَّاكَ فَالْمَسْهُودُ لَهُ بِأَيَّهُ حَيٌّ ^{۱۸} حَيَّ أَقْوُلُ كَلِمَةً، إِنَّ لَأْوِي أَيْضًا، الْأَخْدُ الْأَعْشَارَ، قَدْ عَشَرَ بِإِبْرَاهِيمَ، لَأَنَّهُ كَانَ بَعْدَ فِي چلبِ أَيِّهِ حِينَ اسْتَقْبَلَهُ مَلِكِي صادرق. ^{۱۹}

^{۲۰} قَلُوْ كَانَ بِالْكَهْنُوتِ الْلَّاؤِي كَمَالٌ، إِذَ الشَّعْبُ أَخَدَ التَّأْمُوسَ عَلَيْهِ، مَاذَا كَانَتِ الْحَاجَةُ بَعْدَ إِلَيْهِ أَنْ يَقُومَ كَاهِنٌ آخرٌ عَلَى رُبْتَهِ مَلِكِي صادرق وَلَا يُقَالُ عَلَى رُبْتَهِ هَذِهِنَّ؟ ^{۲۱} لَأَنَّهُ إِنْ تَعَيَّنَ الْكَهْنُوتُ قِبَالِ الضَّرُورَةِ يَصِيرُ تَعَيَّنَ لِلتَّأْمُوسِ أَيْضًا. ^{۲۲} لَأَنَّ الَّذِي مُقَالٌ عَنْهُ هَذَا، كَانَ سَرِيكَاً فِي سِيْطِرَةِ أَخَرٍ لَمْ يُلَازِمْ أَخْدُ مِنْهُ الْمَدْبِحَ، فَإِنَّهُ وَاضْحَى أَنَّ رَبَّتِنَا قَدْ طَلَعَ مِنْ سِيْطِرَةِ يَهُوَا الَّذِي لَمْ يَكُلِّمْ عَنْهُ مُوسَى شَيْئًا مِنْ جِهَةِ الْكَهْنُوتِ. ^{۲۳} وَذَلِكَ أَكْثَرُ وَصُوحاً أَيْضًا إِنَّ كَانَ، عَلَى شَيْهِ مَلِكِي صادرق، يَقُومُ كَاهِنٌ آخرٌ قَدْ صَارَ لِيُسَنِ يَحْسَبَ تَأْمُوسِي وَصَيْهُ أَنَّهُ مَلِكِي صادرق فَوَّهَ حَيَاةً لَا تُرُولُ، لَأَنَّهُ يَسْهُدُ: "أَلَّكَ كَاهِنٌ إِلَى الْأَبَدِ عَلَى رُبْتَهِ مَلِكِي صادرق".

^{۲۴} فَإِنَّهُ يَصِيرُ إِطَالُ الْوَصِيَّةِ السَّاِيَّةَ مِنْ أَجْلِ صَعْفَهَا وَعَدَمِ تَعْقِيْهَا، ^{۲۵} إِذَ التَّأْمُوسُ لَمْ يُكَمِّلْ شَيْئًا، وَلَكِنَّ يَصِيرُ إِذْخَالُ رَجَاءٍ أَفْضَلَ بِهِ تَقْرِبُ إِلَى اللَّهِ. ^{۲۶} وَعَلَى قَدْرِ مَا أَنَّهُ لَيْسَ بِدُونِ قَسْمٍ، لَأَنَّ أَلْئَكَ بِدُونَ قَسْمَ قَدْ صَارُوا كَهَنَةً، وَأَمَّا هَذَا قِبَقْسَمَ مِنَ الْقَائِلِ لَهُ: "أَقْسَمَ الْرَّبُّ وَلَنْ يَنْدَمْ: أَنْتَ كَاهِنٌ إِلَى الْأَبَدِ عَلَى رُبْتَهِ مَلِكِي صادرق"، ^{۲۷} عَلَى قَدْرِ ذَلِكَ قَدْ صَارَ يَسْوُغَ صَامِنًا لِقَهْدِ أَفْضَلَ، ^{۲۸} وَأَوْئِلَكَ قَدْ صَارُوا كَهَنَةً كَثِيرِينَ لَأَنَّ الْمَوْتَ

مَنَعُهُمْ مِنِ الْبَقَاءِ،²⁴ وَأَمَّا هَذَا، فَلَأَنَّهُ يَقْنِي إِلَى الْأَبَدِ، لَهُ كَهُونَتٌ لَا يَرْبُولُ. قَمِنْ تَمَّ يَقْدِرُ أَنْ يُحَلِّصَ أَيْضًا إِلَى النَّفَامِ، الَّذِينَ يَتَقَدَّمُونَ بِهِ إِلَى اللَّهِ، إِذْ هُوَ حَنِّي فِي كُلِّ حِينٍ لِتِسْعَقَ فِيهِمْ.²⁶ لَأَنَّهُ كَانَ يَلِيقُ بِنَا رَئِيسٌ كَهُونَةٌ مِنْ هَذَا، قُدُّوسٌ، يَلَا شَرٌّ وَلَا دَنَسٌ، قَدِ اِنْفَضَلَ عَنِ الْحُطَاطَةِ وَضَارَ أَعْلَى مِنِ السَّمَاوَاتِ، الَّذِي لَيْسَ لَهُ اِضْطِرَارٌ كُلُّ يَوْمٍ، مِنْ لُرْؤَسَاءِ الْكَهُونَةِ، أَنْ يُقَدِّمْ دَبَائِخَ أَوَّلًا عَنِ حَطَّابَيَا نَفْسِهِ ثُمَّ عَنِ حَطَّابَيَا الشَّعْبِ، لَأَنَّهُ فَعَلَ هَذَا مَرَّةً وَاحِدَةً إِذْ قَدَّمْ نَفْسَهُ.²⁸ قَلِيلُ التَّامُوسَ يُقْنِي أَنَا سَأَ بِهِمْ ضَعْفُ رُؤَسَاءِ كَهُونَةٍ، وَأَمَّا كَلِمَةُ الْقَسْمِ الَّتِي بَعْدَ التَّامُوسِ فَتُقْنِي إِنَّا مُكَمَّلًا إِلَى الْأَبَدِ.

زیرا که حاصل می‌شود، هم نسخ حکم سابق بعلت ضعف و عدم فایده آن¹⁹ (از آن جهت که شریعت هیچ چیز را کامل نمی‌گرداند)، و هم برآوردن امید نیکوتر، که به آن تقرّب به خدا می‌جوییم.²⁰ و بقدر آنکه این بدون قسم نمی‌باشد.²¹ زیرا ایشان بی‌قسم کاهن شده‌اند و لیکن این با قسم از او که به وی می‌گوید: خداوند قسم خورد و تغییر اراده نخواهد داد که تو کاهن ابدی هستی، بر رتبه ملکیصدق.²² به همین قدر نیکوتر است آن عهده که عیسیٰ صامن آن گردید.²³ و ایشان کاهنان بسیار می‌شوند، از جهت آنکه موت از باقی بودن ایشان مانع است. لکن وی چون تا به ابد باقی است، کهانت بی‌زوال دارد.²⁵ از این جهت نیز قادر است که آنانی را که به وسیلهٔ وی نزد خدا آیند، نجات بی‌نهایت بخشد، چونکه دائمًا زنده است تا شفاعت ایشان را بکند.²⁶ زیرا که ما را چنین رئیس کهنهٔ شایسته است، قددوس، و بی‌آزار و بی‌عیب و از گاهکاران جدا شده و از آسمانها بلندتر گردیده، که هر روز محتاج نباشد به مثال آن رؤسای کهنه، که اول برای گناهان خود و بعد برای قوم قربانی بگذراند، چونکه این را یک بار فقط بجا آورده، هنگامی که خود را به قربانی گذرانید.²⁸ از آنرو که شریعت مردمانی را که کمزوری دارند کاهن می‌سازد، لکن کلام قسم که بعد از شریعت است، پسر را که تا ابدالاًباد کامل شده است.